

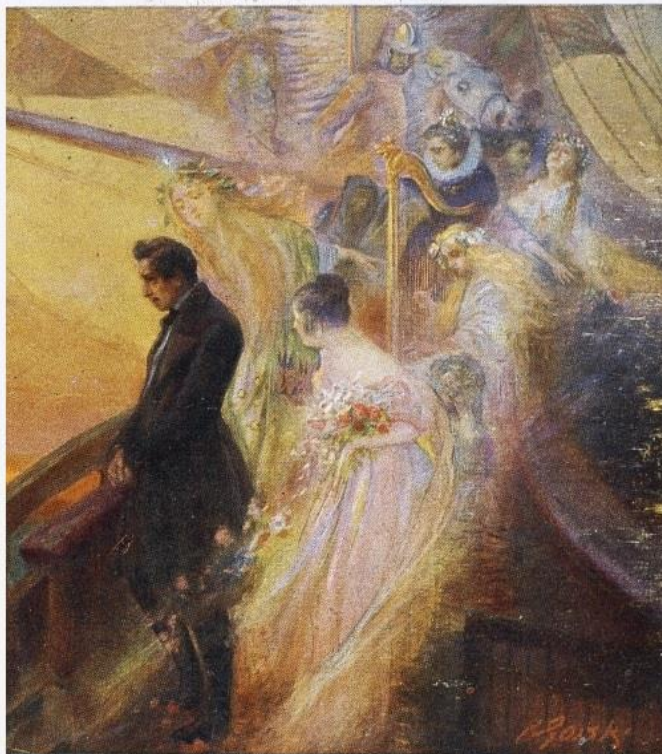
WOJCIECH WENCEL

Dawni poeci

Później urodzony wciąż słyszę ich głosy
szepczą krzyczą śpiewają we mnie dawni poeci
jak gdyby nie zdążyli powiedzieć wszystkiego
i jeszcze przez krótką chwilę chcieli pożyć
na cudzy rachunek szamoczą się rozpychają łokciami
powtarzają własne błędy niczego nie potrafią
mnie nauczyć w moim ciele czują się tak samo
nierozumiani przegrani samotni jak we własnych
ciałach i epokach z trudem przedzierają się przez
Syberie pychy lasy zgorzknienia cytadele lęku
niosąc zapas oliwy dla tych co przyjdą po nas
są dni kiedy udaje mi się od nich uwolnić
wyjść z siebie poddać się światu dotrzeć na szczyt
wieży Babel ale tam moje oczy topnieją od gwiazd
a srebrnoskrzydły anioł odbiera mi mowę
wtedy zamykam się w sobie siadam wśród dawnych
poetów i w blasku przechodniej lampy próbuję
znaleźć z nimi to co zgubiłem ze światem:

wspólny język

■ Epigonia (2016)

■ Konstanty Gorski APOTEOZA SŁOWACKIEGO.

WOJCIECH WENCEL

Królowa Delft

List doręczono przed chwilą a ona
już jest w sypialni ponieważ biegła
szybciej niż sobie wymarzyć to zdołasz
przez sale sienie i korytarze
po ciemnych schodach aż do pokoju
na piętrze

i zgrzyta w zamku klucz żelazny
drżeniem się napelniają ręce
blask dnia otwarte poi okno
tak aby światło światło mogło
objąć ją całą aż po brzegi
ciała papieru i odzieży

czytając stoi – byle szybciej
o wszystkim się dowiedzieć moment
w którym to czyni jest tak stary
że słychać w nim korników chór

za kilka sekund się rozjaśni
lub ściemni nieobjęta ziemia
wcześniej zatrzyma twarz dziewczyny
blask który mieszka w naszych cieniach

■ Vermeer. Czytająca list

WOJCIECH WENCEL
ŁÓDŹ NA GŁĘBINIE

Rafaël: *Madonna Conestabile*

Nagiętego chłopca wznosi Panna Święta
oboje wolni od ziemskich rozkoszy
czytają brewiarz w oprawie ze skóry
jagnięcej którym czas się otoczył

ciemniejszą drzewa bezlistne wysokie
w tle pobielale ścierał się góry
ach jak niewielkie w stosunku do nieba
takie niewielkie że prawie ich nie ma

nim kosmos sennie rozpoczął obroty
Bóg upodobał sobie to płótno
wyzначzył ramy zsyłając cierpienie
a także miłość (tę z pism Kierkegaarda)

i stworzył rzekę bądź wąskie jezioro
po którym teraz przesuwa się łódka
w niej dwoje ludzi nie większych niż grudka
ziemi wiośluje ponad wielką wodą

■ *Wiersze (1995)*

WOJCIECH WENCEL

NIKE Z SAMOTRAKI

■ Epigonia (2016)

W siedemdziesiątą rocznicę powstania warszawskiego
przyglądam się posągowej Nike z Samotraki

jako bogini zwycięstwa powinna mieć zimne spojrzenie
lekką wzniesioną podbródek dosyć wysokie czoło

skalpel właściwych decyzji trzymać w kamiennej dłoni
kojarzyć się z mądrą strategią i dobrze dobraną taktyką

lecz ona okaleczona stoi na dziobie okrętu
i zbiera wiatr który pędzi na połamanie masztów

piękna jak gołębica groźniejsza od zbrojnych armii
oszałała z miłości sama przeciwko żywiołom

może gdyby nie straciła głowy nie wyrosłyby jej skrzydła
i rejs do wiecznego portu skończyłyby się przedwcześnie

w trzewiach Lewiatana

